

DUMINICA VAMEȘULUI ZAHEU

„Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”

În ultima sa călătorie spre Ierusalim, trecând prin Ierihon, Domnul a cules rod minunat, sufletul lui Zaheu vameșul. Orice suflet nu mai este pierdut atunci când Îl primește pe Hristos cu bucurie. Zaheu, iudeu de neam, „fiu al lui Avram”, cel ce purta frumos nume care înseamnă „curat”, „pur”, era „mai marele vameșilor”. Își călcăse în picioare frumosul nume și calitatea de fiu al poporului ales, iar acum voia să vadă „cine este Iisus”. Un om bogat, vameș, deci o unealtă a cotropitorilor romani, își dăduse sufletul iubirii oarbe de bogăție. Ne este binecunoscută lăcomia fiscului roman, care ajunsese să-i subjughe pe cei săraci și care a condus la o revoltă a iudeilor în anul 66 după Hristos. Nu numai taxele erau cele care împovărau, dar și modul în care erau percepute acestea. Pentru aceasta, între vameși se numărau mulți, care mânați de dorința de îmbogățire pentru sine, comiteau multe abuzuri. Semnau contracte pe cinci ani și se angajau să verse statului o sumă anume, adunând pentru ei totodată averi nemăsurate. Pentru aceasta erau aspru criticați, mai ales de săraci, care ajungeau adeseori să cadă sub povara rapacității lor. Chiar Sfântul Ioan Botezătorul are un cuvânt pentru lăcomia lor: „Nu cereți mai mult decât vă este rânduit” (Luca 3, 13). Urâți și disprețuiți de popor, vameșii ajunseseră să fie ușor asociați cu păcătoșii. Oameni îmbogățiți pe spinarea semenilor lor, ajungeau să trăiască singuri cu familiile lor, fără prieteni, ci doar cu cei din tagma lor. De aceea, mulțimea murmura atunci când Iisus a intrat în casa unui astfel de om. Deși Zaheu era om cu o oarecare poziție socială, atunci când Domnul a trecut prin Ierihon, nimeni nu s-a oferit să-i facă loc mai în față și pentru că „era mic de statură”, s-a suit într-un dud pe calea unde urma să ajungă Iisus. Un Zaheu așa cum nu-l mai văzuse nimeni, omul până atunci preocupat de îmbogățirea lui și a familiei sale, se arată acum preocupat de un dor de mântuire. La această schimbare a sufletului vameșului, vedem un Iisus care n-a mai făcut ce face cu Zaheu: → → →

se auto-invită în casa lui. Minunea se petrece cu Zaheu, în inima lui, atunci când dorește să fie aproape de Domnul. Sufletul lui se umple de bucurie: Hristos vine în casa lui. Voia doar să-L vadă, dar nu se aștepta că Domnul îi va trece pragul casei. Cu ei vine mulțime multă murmurând, mulțime ce devine mai apoi martoră la „mântuirea casei” lui Zaheu. În casă, inima lui Zaheu este cuprinsă de credință și de căință, acum se vede Zaheu cât a fost de păcătos. Se îndreaptă, își ia un canon greu, să dea jumătate din avere la săraci, iar la cei i-a năpăstuit să le întoarcă împătrit. Sfinții Părinți spun că cel mai mare păcat al omului este acela de care nu te poți lăsa. Dar Zaheu s-a lăsat, s-a îndreptat de păcatul iubirii de avere pe care o dobândise prin metode necinstite. Tot ei spun că Zaheu a devenit ucenic al lui Hristos, n-a mai păstrat nimic din averea pe care o dobândise necinstit, a reparat astfel toate nedreptățile și toate abuzurile pe care le făcuse atât cât fusese vameș. Sfânta Tradiție menționează că Zaheu a fost întrebat odată: „Ce ai văzut în ochii lui Iisus când a intrat în casa ta?”, iar el a răspuns: „L-am văzut pe Zaheu așa cum trebuie să fie”. „Astăzi” Iisus vrea să intre și-n casa fiecăruia dintre noi, să nu-L ținem la ușa sufletului, pentru că „astăzi” este ziua lui Dumnezeu. Poate că la unii dintre noi a așteptat cam mult, dar nu ne reproșează, ne iartă, așteaptă acel „astăzi” ca răspuns al nostru la nemărginita lui dragoste pentru noi. Spunea demult psalmistul: „Astăzi de veți auzi glasul Lui, să nu vă învârtoșați inimile noastre” (Psalm 94, 8). Să nu mai amânăm timpul pentru a ne întoarce, „astăzi” să devină ziua în care intrăm spre Dumnezeu prin Fiul Său, oaspetele sufletului nostru. Lui „astăzi” al lui Dumnezeu să-i răspundem cu „astăzi” al nostru, un astăzi al omului căit de păcate, îndreptat și împăcat cu toți semenii săi, dezrobitor de păcate și liber pentru Hristos. Fericit este omul care se duce la întâlnirea cu Dumnezeu cu voință de mântuire și dobândește har mântuitor. Fericit este omul care se întreabă: „Cine este Iisus?” ca Zaheu altădată și voiește să-L vadă de aproape. De se va smulge de lume, de se va ridica deasupra tumultului ei, Îl va găsi în Biserică, gata așteptând să intre în casa sufletului „astăzi”. De-L vei privi în ochi, vei vedea ce a văzut Zaheu, pe omul câștigat pentru Dumnezeu, căruia Hristos i-a mântuit casa „astăzi” și-n veci de veci.

Din episodul întâlnirii Mântuitorului Hristos cu vameșul Zaheu învățăm și noi că putem să ne schimbăm viața în bine din proprie inițiativă, nu așteptând să fim pedepsiți, nici certați cu boală, cu suferință ori cu mustrări, ci cugetând la multa bunătate a lui Dumnezeu și la dorința Lui de a intra în casa sufletului nostru. Ne putem converti ori schimba în bine în foarte multe chipuri și în orice moment. Orice om care rămâne în păcat este un om pierdut, dacă nu se pocăiește. Pocăința, însă, înseamnă schimbarea vieții, trecerea de pe calea pierzării pe calea mântuirii, de la fapte rele la fapte bune. Amin!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Este dragostea mai mare decât celelalte virtuți?

Răspuns: Dragostea este mai mare decât celelalte virtuți prin izvorul ei, care este Dumnezeu. Căci Dumnezeu fiind El însuși „iubire” (1 Ioan 4, 8), din nemărginită dragoste a creat lumea cu toate făpturile din ea și astfel iubirea s-a arătat mai întâi în lume și sălășluiește în sufletul omului de la început. Dragostea este mai mare decât celelalte virtuți prin roadele și puterea ei, căci „iubirea este împlinirea legii” (Romani 13, 10). Dragostea este mai mare decât celelalte virtuți prin durata ei. Credința și nădejdea lucrează numai în viața pământească. În viața de după moarte ele vor fi împlinite, căci creștinul nu va mai avea nevoie să creadă în Dumnezeu, pentru că Îl va vedea, nici să nădăjduiască în El, pentru că Îl va avea. Dragostea însă rămâne și atunci; ea „nu pierie niciodată” (1 Corinteni 13, 8), este veșnică, fiindcă însuși Dumnezeu cel veșnic este iubire.

Întrebare: Cum trebuie să fie adevărata dragoste creștină?

Răspuns: Adevărata dragoste creștină trebuie să fie fiască, deplină, puternică, statornică, vie și lucrătoare. Adevărata dragoste cuprinde toate puterile sufletului, ca tot ceea ce facem să fie spre slava lui Dumnezeu. „De aceea, ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți” (1 Corinteni 10, 31). Dacă Dumnezeu, din dragoste față de oameni, Și-a jertfit pe Unicul Său Fiu pentru mântuirea lor, apoi și dragostea acestora față de Dumnezeu trebuie să fie fără de margini și să nu se schimbe niciodată. Sfântul Apostol Pavel spune: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?” (Romani 8, 35-39). Dragostea adevărată pătrunde cugetul și voia creștinului și să se arată prin fapte de binefacere față de cei din jurul său. Citim în Sfânta Scriptură: „Să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3, 18). Dragostea produce roadele cele mai de preț pentru sufletul și viața credinciosului.

Întrebare: Cum trebuie să fie dragostea creștinului?

Răspuns: Dragostea creștinului trebuie să se îndrepte întâi către Dumnezeu, către poruncile și legile Sale; apoi către aproapele și, în fine, către sine însuși, căci aceasta este porunca Mântuitorului: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22, 37-39).

Întrebare: De ce creștinul trebuie să iubească pe Dumnezeu?

Răspuns: Creștinul trebuie să iubească pe Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu l-a iubit mai întâi pe el (1 Ioan 4, 19) și fiindcă Dumnezeu este Creatorul, Susținătorul, Răscumpărătorul și Binefăcătorul său cel mai mare. Pentru toate binefacerile pe care le dă, Dumnezeu nu cere în schimb decât dragoste.

Întrebare: Ce înseamnă a iubi pe Dumnezeu cu toată inima?

Răspuns: Creștinul trebuie să-i închine lui Dumnezeu toate gândurile și voirile sale, să se mute cu toate puterile sufletului în Dumnezeu, să se ostenească a-i împlini voia cu statornicie.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 24 ianuarie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 26 ianuarie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 27 ianuarie	7 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 28 ianuarie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Plăcinta

Doi frați, Ionel (în vârstă de 5 ani) și Vasilică (în vârstă de 3 ani) se certau pentru a decide care dintre ei să mănânce primul plăcinta. Mama lor s-a gândit să le dea o lecție cu aceasta ocazie și a zis:

- *Daca Iisus Hristos ar fi aici, ar spune „Frate, ia tu primul, eu mai pot sa aștept”.*

Atunci Ionel s-a întors spre fratele său mai mic și i-a zis:

- *Vasilică, fii tu în rolul lui Iisus de data asta.*

Greșeala

Avva Isaac Tebanul, ducându-se odată la chilie, a văzut un frate greșind și l-a osândit. Când a plecat în pustie, un înger al Domnului a venit la el, s-a pus în fața ușii de la chilie și când acesta s-a întors, i-a zis: „Nu te las să intri!”. Bătrânul întrebă atunci: „Ce înseamnă aceasta?”. Îngerul a zis: „Dumnezeu m-a trimis să te întreb unde-mi poruncești să-l arunc pe fratele acesta pe care l-ai osândit?”. Bătrânul a înțeles, și s-a pocăit pe dată zicând: „Am greșit, iartă-mă!”. Îngerul i-a zis: „Ridică-te! Dumnezeu te-a iertat. Dar păzește-te de acum să nu mai judeci pe cineva, înainte de a-l judeca Dumnezeu”.

Încredere comodă

Un ucenic a venit călare pe cămila sa la cortul starețului. Aici a descălecat și a intrat direct în cort, și-a inclinat superficial capul și a spus:

- *Credința mea în Dumnezeu este atât de mare încât mi-am lăsat cămila afară, fără sa o leg, convins că Dumnezeu îi protejează pe cei care-L iubesc sincer.*

- *Du-te și leagă-ți cămila, frate! i-a zis starețul. Nimeni nu are dreptul sa-L plictisească pe Dumnezeu așteptând ca El să facă ceea ce ar putea face el însuși, fără nici un efort.*

Speranța

La un călugăr vestit a venit un om descurajat de viața lui:

- *Viața mea, este alcătuită din cioburi, s-a plâns el. Sufletul meu este pătat de păcate. Mai există speranță pentru mine?*

- *Da, i-a răspuns părintele. Există ceva care unește toate cioburile și curăță orice pată.*

- *Ce anume?*

- *Iertarea!*

- *Pe cine trebuie să iert?*

- *Pe toată lumea: viața, pe Dumnezeu, pe aproapele tău, dar mai presus de orice, pe tine.*

- *Cum pot să fac acest lucru?*

- *Înțelegând, că nimeni nu este vinovat, i-a răspuns părintele.*

